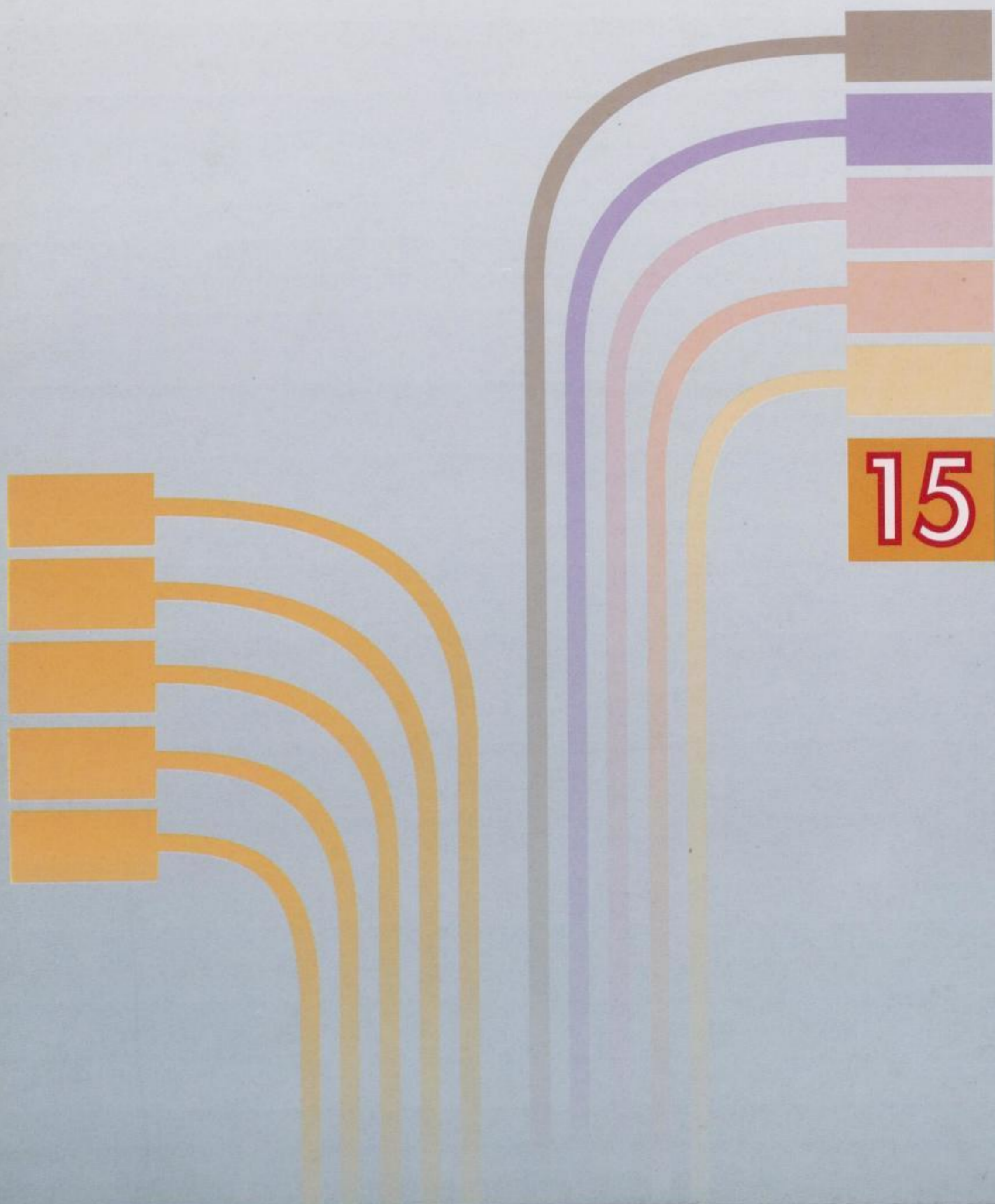

PALAU
100

III TEMPORADA DE CONCERTS

93
94

15

La III Temporada de concerts
de "Palau 100" és organitzada per la
Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana
amb els patrocinis de:

Amb el suport de
CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

PALAU 100

DRESDNER PHILHARMONIE
ORCHESTRA

ALÍCIA DE LARROCHA

Piano

YURI TEMIRKANOV

Director

Dimecres, 4 de maig de 1994, 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dresdner Philharmonie Orchestra

Fundada amb el nom de Guild House Orchestra, al llarg dels darrers 120 anys ha representat un element fonamental de l'àrea cultural de Dresden, tot integrant-se, al mateix temps, en la inigualable tradició musical de la ciutat, de més de 450 anys. Molt aviat es féu conèixer a l'estranger, amb viatges a Sant Petersburg (1871 i 1872), Varsòvia (1879), Amsterdam (1883), Dinamarca i Suècia (1907) i Amèrica (1909). El llistat de directors i solistes de dimensió històrica que hi han col·laborat és impressionant: Piotr. I. Txaikovski, Antonin Dvorák, Johannes Brahms, Hans von Bülow, Emil Sauer, Joseph Joachim, Eugen d'Albert, Richard Strauss, Anton Rubinstein, Felix Mottl, Ferruccio Busoni, Sergei Rachmaninov, Arthur Schnabel, Pablo de Sarasate, Fritz Kreisler, Jacques Thibaud, Carl Flesch, Pau Casals i Eugène Ysaye, entre altres.

El 1915 va prendre el nom d'Orquestra Filharmònica de Dresden i el 1924 es va constituir en societat amb el nom de Dresdner Philharmonie. Els seus directors principals van ser Eduard Möricke (1924-29) i l'holandès Paul van Kempen (1934-1942). Després de la dimissió obligada d'aquest, Otto Matzerath, Bernardino Molinar i Carl Schuricht van dirigir els concerts de l'orquestra fins que fou dissolta a causa de la guerra el 1944. Durant aquests anys Arthur Nikitsch, Max von Schillings, Fritz Busch, Erich Kleiber i Hermann Scherchen, en foren directors invitats.

Malgrat que la seva seu, els arxius i la biblioteca musical foren destruïts el 13 de febrer de 1945, un mes després d'acabada la guerra l'orquestra ja va reprendre les activitats. D'aleshores ençà n'han estat directors Heinz Bongartz (1947-1964), Horst Förster (1964-67), Kurt Masur (1967-72), Günther Herbig (1972-77) i Herbert Kegel (1977-83). Des d'aleshores ho és Jörg-Peter Weigle. En els darrers anys, la Dresdner Philharmonie ha consolidat la seva fama de ser una de les millors orquestres del món i ha visitat gairebé tots els països europeus, Japó i Xina.

PALAU
100

Alicia de Larrocha

Quan un intèrpret arriba a assolir el prestigi, la fama i el reconeixement internacional de la pianista Alicia de Larrocha, la seva biografia es fa innecessària i, en qualsevol cas, seria inevitablement incompleta. Recordem, però, el seu primer recital a l'edat de sis anys i la seva primera actuació amb orquestra, als dotze, amb la Simfònica de Madrid sota la direcció d'E. F. Arbós; que va ser deixeble de Frank Marshall i, doncs, hereva directa de l'escola mítica d'Enric Granados. Des de la primera actuació, la seva activitat ha estat intensa i brillant; ha col·laborat amb les millors orquestres del món i amb els directors més prestigiosos i és convidada d'honor a les temporades de les ciutats més importants i als festivals de més prestigi; posseeix una sèrie llarguíssima de premis i honors i ha estat investida Doctora *honoris causa* per importants universitats.

En una carrera tan dilatada i tan fecunda com la seva, les omissions són inevitables i, per a ella, que és la mateixa imatge de la modèstia, la relació dels seus èxits és el menys important; ens recorda amb una sentida nostàlgia moments màgics de col·laboracions ja llunyanes que han anat configurant el seu prestigi inqüestionable, com la seva col·laboració amb Gaspar Cassadó, amb Victòria dels Àngels, amb Montserrat Caballé, amb els Quartets Guarneri i Emerson... la inoblidable estrena del *Concert per a dos pianos* de Poulenc, amb el compositor al segon piano; la seva entranyanable col·laboració amb Frederic Mompou... El públic podria completar aquesta breu semblança biogràfica amb el record inesborrable de les seves interpretacions de tota la literatura pianística, amb l'evocació de la seva figura sobirana a l'escenari, de les seves paraules càlides i agradables, quan després del concert hom s'apropa a saludar-la i ella converteix la felicitació en un somriure tímid i desmitificador de l'èxit que obté en totes les seves actuacions davant d'aquest públic universal, sempre apassionat pel seu art i la seva personalitat irrepetibles.

PALAU
100

Yuri Temirkanov

L'abril de 1988 fou nomenat Director Musical de la Filharmònica de Leningrad (avui Sant Petersburg), com a successor del mític Ievgeni Mravinski. Nascut el 1938 a Naltschik, al Caucas, després d'estudiar violí en una acadèmia local va ser admès a l'Escola per a nens prodigis del Conservatori de Leningrad i, després, al mateix Conservatori, on es diplomà en violí el 1962 i en direcció el 1965. Immediatament va començar a dirigir a l'Òpera de Leningrad i el 1968 va guanyar el Concurs Nacional de Direcció, que ja havia consagrat, al llarg de 30 anys, directors importants com Mravinski, Gauk o Rachlin. Això li va permetre dirigir totes les grans orquestres soviètiques i, més tard, accedir a la direcció de la Simfònica de Leningrad (amb la qual va viatjar per Europa, els EUA i Japó) i a la direcció del Teatre Kírov de Leningrad.

El 1992 fou nomenat Primer Director de la Royal Philharmonic de Londres, com a successor d'André Previn, després d'haver mantingut amb aquest conjunt una llarga relació com a director invitat; també dirigeix regularment les orquestres de Boston, Los Angeles, Nova York i Filadèlfia.

Ha fet nombroses gires internacionals al capdavant de la Filharmònica de Sant Petersburg, que l'han portat als EUA, Japó i Europa, amb actuacions triomfals, entre altres centres musicals, a Amsterdam, Londres, París i Munic i als Festivals de Salzburg, Lucerna i Edimburg.

El 1988 va signar un contracte de llarga durada amb la casa discogràfica BMG/RCA, per a la qual ha enregistrat les grans obres de Txaikovski, Stravinsky, Prokofiev i Musorgski.

PALAU
100

Programa

I

Carl Maria von Weber
(1786 - 1826)

Der Freischütz (obertura)

Ludwig van Beethoven
(1770 - 1827)

Concert per a piano i orquestra núm. 1, en do major, op. 15.

Allegro con brio

Largo

Rondo. Allegro scherzando

II

Sergei Prokofiev
(1891 - 1953)

Romeo i Julieta, suite núm. 2, op. 64 b

Montescos i Capulets

Julieta infant

El Pare Llorenç

Dansa

Romeo prop de Julieta, abans de separar-se

Dances de les joves antillanes

Romeo a la tomba de Julieta

Mort de Tibald (de la Suite núm. 1, op. 64 a)

PALAU
100

We make it happen
Ho fem possible

Per si com el primer dia

Carl Maria von Weber, setze anys més jove que Beethoven, morí un any abans que ell. Ha passat a la història com a virtual creador de l'òpera romàntica alemanya i visqué, en la seva trajectòria, la transició del classicisme al romanticisme. Emparentat amb Mozart, com a membre de la família de Konstanze Weber, fou tant versàtil com el compositor de Salzburg, si ens atenem a la varietat de gèneres del seu catàleg de compositor. Forjà el seu ofici de compositor com a pianista i *Kapellmeister* a Stuttgart, Dresden, Praga i Londres, on morí; i menà una vida intensa i agitada, amb nombrosos viatges i aventures, no pas mancats de conflictes professionals amb empresaris, directors d'escena, col·legues i rivals envejosos, als quals va fer front amb totes les armes del segle XIX: manifestos, lletres obertes a l'opinió pública, crítiques i debats; en aquest terreny, fou un digne successor de Gluck, i també un notable precursor de Wagner.

Weber visqué les contradiccions i dualitats d'un romanticisme incipient, dividit entre el subjectivisme i la màxima brillantor virtuosística, que no sempre va saber separar de les temptacions de la retòrica acadèmica. Va començar l'activitat creadora amb música instrumental concertística i la va culminar com a compositor d'òpera. Entre les obres instrumentals primerenques, podem citar dues simfonies, encara prebeethovenianes, de poca rellevància històrica malgrat el seu domini de l'orquestra; de més interès són les obres per a piano, sonates i peces de concert, on coexisteixen un element expressiu romàntic i la bravura virtuosística, segons la tradició de Thalberg i de Herz, de la qual s'apartaran Chopin i Schumann, però que Liszt portarà al paroxisme; també és interessant la seva escriptura per als instruments de vent, particularment per al clarinet i la trompa.

Únicament el Weber operístic –i principalment per mitjà de *Der Freischütz*– ocupa un lloc de pes en la història de la música. Fins i tot Wagner, que sempre va reconèixer el seu deute envers Weber, va veure-hi l'iniciador d'un autèntic teatre musical alemany (malgrat els precedents de *El rapte en el serrall* i *La flauta màgica* de Mozart i de certs aspectes del *Fidelio* de Beethoven). L'obertura de *Der Freischütz*, també enormement prodigada en els concerts simfònics, podria constituir un moviment simfònic autòcton, completament allunyada d'un simple «pout-purri» de temes operístics, malgrat que és bastida sobre els temes principals de l'òpera. A la seva època va representar una innovació considerable, com a precursora de les obres programàtiques de Berlioz i de Liszt o de les primeres obertures de Wagner, i també a causa d'una singular unitat de clima, materialitzada en determinades sonoritats orquestrals, dominades pels timbres romàntics de la trompa i el clarinet, tan adients per representar el temple sobrenatural i fantàstic de l'òpera que introduïa. L'estrena triomfal va tenir lloc a Berlín el 18 de juny de 1821.

S'ha de dir que l'obra de Ludwig van Beethoven –a causa del caràcter instrumental i harmònicament vertebrat de la seva melòdica– enllaça directament amb la de Haydn, tot formant un pont que passa per sobre de Mozart. Només en el domini concret del concert per a piano Beethoven resta íntimament lligat a Mozart, precisament per la dimensió dramàtica i teatral del concert mozartià. L'assumpció d'aquest llegat es personalitza en el peculiar estil simfònic del compositor de Bonn, ja present d'alguna manera als dos primers concerts per a piano, malgrat que –abans de la mutació qualitativa del *Tercer*, comparable al de la *Tercera Simfonia* «Heroica»– encara segueixen els models del segle XVIII.

El *Concert per a piano i orquestra núm. 1, en do major, op. 15* va ser escrit després del que es conegut com a segon, ja que aquesta numeració es refereix a la data de publicació. Concebut com a peça de lluïment per al pianista, que al mateix temps es donava a conèixer com a compositor, hom hi pot sentir un reforçament de la unitat dramàtica i del

desenvolupament expressiu, degut principalment a la unitat i la puixança de les fórmules rítmiques de l'orquestra. Ja en el primer «Allegro con brio» hom hi troba procediments de desenvolupament i d'intensificació dramàtica que s'acosten als de les futures obertures del compositor. L'orquestra exposa en el primer *tutti* els tres temes del moviment i, en el decurs del fragment, constitueix un veritable trampolí per al piano, el virtuosisme del qual és més ornamental que dramàtic. El «Largo», en la bemoll major, molt mozartià, resta en l'esperit de la variació i de la improvisació i ja posseeix el clima dels ariosos de les darreres sonates. El moviment final és un «Rondó-sonata»; l'exuberància joiosa i la simplicitat melòdica dels seus temes de caràcter popular encomanen una vitalitat indefugible, esperonada pels desplaçaments d'accents rítmics del primer tema.

El ballet *Romeo i Julieta* de Sergei Prokofiev és una de les obres més reeixides de l'etapa soviètica del compositor. Concebut com una partitura intencionadament entenedora, pretén transmetre el tremp psicològic dels personatges, en un sentit molt shakespearità, i, d'acord amb aquest propòsit, abraça un ampli espectre de caracteritzacions musicals, materialitzades en una riquesa excepcional d'invenció temàtica, la qual, segons les situacions, se serveix dels recursos més usuals de la tonalitat clàssica o retorna a la duresa i la violència harmònica i motòrica de les obres primitivistes de les etapes anteriors.

Aquest ballet de Prokofiev, encarregat pel Teatre de Moscou, va ser pensat com una òpera muda. La seva durada (dues hores i mitja) és inhabitual i per aquesta raó la partitura pateix inexorablement certes banalitats; per sobre d'això, però, posseeix un àngel peculiar, el secret del qual resideix en els contrastos entre la violència i la tendresa i en la bellesa d'alguns temes.

Des del 1935, el director d'escena Radlov planificava amb el compositor la realització escènica del ballet. No obstant, l'obra va tenir d'esperar cinc anys abans de ser representada públicament a Leningrad amb el concurs de la cèlebre estrella Galina Oulanova (11 de gener de 1940).

Evidentment, un ballet de dues hores i mitja no pot ser representat sovint. Per aquesta raó, abans de l'estrena coreogràfica Prokofiev en va extreure tres suites simfòniques, les dues primeres el 1935 i la darrera deu anys més tard. Aquestes suites associen amb un gran instint els contrastos musicals provocats pel lirisme, l'humor i l'agressivitat de l'obra primitiva. La segona suite que podem escoltar en el concert d'avui comença per un dels números més populars del ballet («Montescos i Capulets»), amb un ritme puntejat que desplega un acord de mi menor, és dominada per un deliciós retrat de Julieta, en el qual esclaten la vivacitat i el frescor de la joventut i fineix amb el cant profundament expressiu de «Romeo a la tomba de Julieta», d'un lirisme generós.

Però, ja que aquestes suites no constitueixen una forma tancada, ni tenen una intenció programàtica, la versió que la Dresdner Philharmonie ens ofereix avui fineix amb el darrer número de la primera suite, «La mort de Tibald», que reuneix tres escenes del final del segon acte del ballet, amb el combat entre Tibald i Mercutio i el combat entre Romeo i Tibald (d'una agressivitat molt pròpia del compositor), que desemboca en els famosos quinze cops que anuncien la mort del personatge. El fragment conclou amb una marxa fúnebre tan aspra com tràgica.

Per fi, com el primer dia

L'any 1910 es va acabar de construir un dels edificis més singulars de Barcelona: la casa Milà o, com se la coneix popularment, La Pedrera, obra de l'arquitecte Antoni Gaudí.

Des d'aleshores han passat més de vuitanta anys. Ara, gràcies al patrocini de CAIXA DE CATALUNYA, en col·laboració amb altres organismes públics, se n'ha fet una fidel i acurada restauració, amb la qual cosa ha recuperat totalment el seu aspecte i bellesa inicials.

I ens ha quedat, per fi, com el primer dia. Perquè La Pedrera s'ho mereixia: perquè és un dels edificis més significatius del modernisme a Catalunya i de l'arquitectura mundial; i perquè ha estat declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Felicitats.

CAIXA DE CATALUNYA

Junta del Patronat

PRESIDENT: FÈLIX MILLET I TUSELL

VICE - PRESIDENT 1r: MARIA FONT DE CARULLA

VICE - PRESIDENT 2n: JOSEP M. CAMINALS I SÀNCHEZ

TRESORER: ENRIC ÀLVAREZ I VILA

SECRETARI: JOAN SEGURA I PONS

AJUNTAMENT DEL MASNOU
VICTÒRIA DELS ÀNGELS
JAUME ARAGALL
JOSEP AUDENIS I MASJOAN
PARE SEBASTIÀ BARDOLET I PUJOL
JOAQUIM BARRAQUER I MONER
TERESA BERGANZA
JOSÉ FELIPE BERTRAN DE CARALT
JOSEP BLANCHART I GONZÀLEZ
MONTSERRAT CABALLÉ
MARIA CANALS I CENDRÓS
JOSEP CARRERAS
MARTA CASALS D'ISTOMIN
JOSEP CASAS I SALVADÓ
ANTONI CLAVÉ
FRANCESC COSTABELLA I PAPIOL
PERE DURAN I FARELL
PABLO DURAN I THORNBERG
NÚRIA ESPERT
JOSEP ESTEVE I SOLER
JOSEP FERRER I SALA
CARLES FERRER I SALAT
JOSEP M. FIGUERAS I BASSOLS
ERNEST FLAQUÉ I GRI
JOSEP M. FLOTATS

SANTIAGO FRADERA I BUTSEMS
JOAN GASPART I BONET
JOAN GASPART I SOLVES
RAMON GUARDANS I VALLÈS
NÚRIA GUARRO I TAPÍS
ROSER GUARRO I TAPÍS
CARLES GÜELL DE SENTMENAT
M. ROSA JORBA VDA. CENDRÓS
ALÍCIA DE LARROCHA
JAUME LLAUDADÓ I GRÀCIA
JOAN LLUÍS MARTÍNEZ GIRONA
JORDI MIARNAU I BANÚS
XAVIER MILLET I TUSELL
LOLA MITJANS DE VILARASAU
MIQUEL MONFORT I PARROT
XAVIER MONTSALVATGE I BASSOLS
EVARIST MURTRA DE ANTA
ANTONI NEGRE I VILLAVECCHIA
RAMON NEGRA I VALLS
JOSEP LLUÍS NÚÑEZ I CLEMENTE
JOAN ORÓ I FLORENSA
PALOMA O'SHEA ARTIÑANO
JOAN PIQUÉ I VIDAL
LLUÍS PRENAFETA I GARRUSTA

ANTONI PUIG I PLANAS
ANTONI PUNTÍ I CASELLAS
ENRIC REYNA I MARTÍNEZ
MERCÈ RIBERA VDA. VALLVÉ
XAVIER RIBÓ I MASSÓ
LEOPOLDO RODÉS I CASTAÑÉ
ANTONIO ROLDÁN RODRÍGUEZ
ANTONI ROS MARBÀ
FRANCESC RUBIRALTA I VILASECA
JOSÉ A. RUMEU Y DE DELÁS
ANNA M. SAGARRA I TRIAS
JOAN ANTONI SAMARANCH I TORELLÓ
JOSEP SANTACREU I MARGENET
ANTONI SERRA I RAMONEDA
JESÚS SERRA I SANTAMANS
ANTONI SERRA I SANTAMANS
ARTUR SUQUÉ I PUIG
ANTONI TÀPIES
JAUME TOMÀS I SABATÉ
JOAN URIACH I MARSAL
FREDERIC VALLET I NUBIOLA
JOSEP VALSELLS I MONTAGUT
JORDI VILARDAGA I ROIG
MARIA VILARDELL I VIÑAS

Òrgans de Govern

CONSELL DE COL-LABORADORS

AGRUPACIÓ MÚTUA
ALCATEL
BASSAT, OGILVY & MATHER
CAIXA DE CATALUNYA
CASINOS DE CATALUNYA
CONSORCI DEL PALAU
DE LA MÚSICA CATALANA
CENTRAL HISPANO
DYC WHISKY, S.A.
EL CORTE INGLÉS
FERROVIAL
FUNDACIÓN TABACALERA
GAS NATURAL SDG, S.A.
GEC ALSTHOM TRANSPORTE
HEWLETT - PACKARD ESPAÑOLA, S.A.
IBERIA
LA ESTRELLA ASSEGUANCES
LA PAERIA - AJUNTAMENT DE LLEIDA
OVIDEO T.V.
PIONEER
TVE - CATALUNYA
TELFÓNICA
TELEVISIÓ DE CATALUNYA, S.A.
UNILAND CEMENTERA

COMITÈ TÈCNIC ASSESSOR

MONTSERRAT ALBET I VILA
MANUEL BERTRAN I BERGÉS
JOSEP BLANCHART I GONZÀLEZ
JOAN COSTA I COSTA
ANTONI DAIMAU I RIBALTA
PERE DURAN I FARELL
JOAN GASPART I SOLVES
RAMON GUARDANS I VALLÈS
JAUME LLAUDADÓ I GRÀCIA
JOAN LLUÍS MARTÍNEZ GIRONA
RAMON NEGRA I VALLS
ANTONI NEGRE I VILLAVECCHIA
JOSEP LLUÍS NÚÑEZ I CLEMENTE
ANTONI PUIG I PLANAS
ANTONI PUNTÍ I CASELLAS
ENRIC REYNA I MARTÍNEZ
ANTONIO ROLDÁN RODRÍGUEZ
ANTONI SERRA I RAMONEDA
ANTONI SERRA I SANTAMANS
JESÚS SERRA I SANTAMANS
JAUME TOMÀS I SABATÉ
XAVIER TURULL I CREIXELL
JOAN URIACH I MARSAL
FREDERIC VALLET I NUBIOLA
JORDI VILARDAGA I ROIG

COMISSIÓ DELEGADA

FÈLIX MILLET I TUSELL, *President*
ENRIC ÀLVAREZ I VILA
JOSEP CAMINAL I BADIA
PABLO DURAN I THORNBERG
JOSEP M. FIGUERAS I BASSOLS
JORDI FONT I CARDONA
MARIA FONT DE CARULLA
ROSA GARICANO I ROJAS
CARME MATEU I QUINTANA
JORDI MONTULL I BAGUR
JOAN PIQUÉ I VIDAL
LEOPOLDO RODÉS I CASTAÑÉ

ASSESSORIA JURÍDICA BUFET BERGÓS

DIRECCIÓ DEPARTAMENT DE
COORDINACIÓ
ROSA GARICANO I ROJAS

DIRECCIÓ ADMINISTRATIVA
JORDI MONTULL I BAGUR

INTERVENTOR
MARTÍ PAGONABARRAGA I GARRÓ

LA FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Agraeix als seus Membres la seva
col·laboració durant la temporada 1993-1994

MEMBRES D'HONOR

AGRUPACIÓ MÚTUA
ALCATEL
BASSAT, OGILVY & MATHER
CAIXA DE CATALUNYA
CASINOS DE CATALUNYA
CONSORCI DEL PALAU
DE LA MÚSICA CATALANA
CENTRAL HISPANO
DYC WHISKY, S.A.
EL CORTE INGLÉS
FERROVIAL
FUNDACIÓN TABACALERA

GAS NATURAL SDG, S.A.
GEC ALSTHOM TRANSPORTE
HEWLETT - PACKARD ESPAÑOLA, S.A.
IBERIA
LA ESTRELLA ASSEGURANCES
LA PAERIA - AJUNTAMENT DE LLEIDA
OVIDEO T.V.
PIONEER
TVE - CATALUNYA
TELFÓNICA
TELEVISIÓ DE CATALUNYA, S.A.
UNILAND CEMENTERA

MEMBRES PROTECTORS

AGEFRED, S.A.
AIGÜES DE BARCELONA
AIRAT, S.A.
AJUNTAMENT D'AMPOSTA
AJUNTAMENT DE MARTORELL
AJUNTAMENT DEL PRAT DE LLOBREGAT
ARTHUR ANDERSEN
ASCENSORES JORDÀ, S.A.
CLOS-9, S.A.
JOAN CURTO I MASSANA
s. a. DAMM
DIARI AVUI
F.M.2 INSTAL·LACIONS S.A.
RAMON FERRER I CANELA
FUNDACIÓ ABAD OLIVA
GABINET URIBE
G.P.O.

GREMI DE CONSTRUCTORS D'OBRES DE
BARCELONA I COMARQUES
HARMONIA MUNDI
HOECHST IBÉRICA, S.A.
HORACI MIRAS I GINER
NISSAN MOTOR IBÉRICA, S.A.
QUÍMICA FARMACÈUTICA BAYER, S.A.
REIAL AUTOMÒBIL CLUB DE CATALUNYA
RENFE
ROMÁN SANAHUJA I PONS
JOAN SANTAULÀRIA I SEGURA
EMILI SARRION I AVINENT
SOCIETAT GENERAL D'AUTORS (S.G.A.E.)
TELEACTION
TUSQUETS, DIAZ & ASSOC.
VIJES BAIXAS, S.A.

Pròxims concerts

16 Dissabte, 21 h.
28 MAIG

ORQUESTRA CIUTAT DE BARCELONA
MARIELLE NORDMANN, arpa
JEAN-PIERRE RAMPAL, flauta i director

MOZART Le nozze di Figaro. (Obertura)
MOZART Concert per a flauta, arpa i orquestra, K. 299
BOILDIEU Concert per a arpa i orquestra, en do major
BEETHOVEN Simfonia núm. 2

5* Dimarts, 21 h.
31 MAIG

VIRTUOSOS DE MOSCOU
VLADIMIR SPIVAKOV, director

BACH Concert de Brandenburg núm. 3
SCHNITTKE Sonata per a violí (1987)
BARTÓK Divertiment per a cordes
SHOSTAKÒVITX Preludi i Scherzo, op. 11

11** Dijous, 21 h.
16 JUNY

RUGGERO RAIMONDI, baríton
EDELMIRO ARNALTES, piano

Obres de BELLINI, LISZT, DUPARC, FAURÉ i IBERT

* Aquest concert s'havia d'haver celebrat el dia 22 de novembre de 1993 i fou ajornat per causes alienes a Palau 100.

** Aquesta audició era prevista per al dia 10 de març; fou ajornada per una malaltia de Ruggero Raimondi

PALAU
100

AGRUPACIÓ MÚTUA PREVISIÓ ASSEGURADA

LA MILLOR ALTERNATIVA PER A LA PREVISIÓ PERSONAL

Més de 250.000 socis
units sense afany de lucre.

Assegurem la seva salut,
la seva vida i els seus estalvis.

AGRUPACIÓ MÚTUA
No hi ha millor companyia

Truqui al 900 30.00.30
Hi som per informar-lo

Nr. 11 mg
Al.: 1.5 mg

Fortuna

Las Autoridades Sanitarias advierten que el tabaco perjudica seriamente la salud

Fortuna
CIGARETTES

